

نقش تدریس قرآن در فرآیند هویت یابی کودکان

احمد نظری سینا ، کارشناس ارشد آموزش پرورش تطبیقی از دانشگاه علامه طباطبایی،

تلفن همراه: ۰۹۱۸۳۳۷۶۴۹۸

Email: Sina4813@gmail.com: نویسنده مسئول

مریم خزایی ، مربی هنری کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان استان کرمانشاه ، مرکز کنگاور

Email: mrymkhzayy44@gmail.com

چکیده:

پژوهش با بهره گیری از روش توصیفی، اسنادی انجام و از مطالعات کتابخانه ای استفاده گردیده است. مقام معظم رهبری در نخستین نشست اندیشه های راهبردی به ارائه ی تعریف و تبیین « الگوی اسلامی- ایرانی پیشرفت » پرداختند و آن را در قالب چهار عرصه ی اساسی فکر، علم، زندگی و معنویت ترسیم کردند. تجربه نشان می دهد به دلایل مختلف مدرسان قرآن در انتقال مبانی و چرایی تغییرات کلی یا جزئی کتاب های درسی موفق نیستند. زیرا با توجه به محدودیت های موجود در شرایط انتخاب مدرسان کشوری از یک سو و کمبود زمان برای ارائه ی همه ی مطالب در طول دوره از سوی دیگر نمی توان توقع بیش تری از ایشان داشت. آموزش و فعالیت های قرآنی به دلایل مختلف در کشور ما بیش تر طریقت دارد تا آن که موضوعیت داشته باشد؛ به این معنی که اغلب چنین تصور می شود که هدف اصلی از آموزش های قرآنی یادگیری قواعد روخوانی و روان خوانی قرآن است و هنگامی که دانش آموزان، واجد چنین دانشی شوند کار تمام است در حالیکه از انس و خواندن روزانه و دائمی با قرآن بی نیاز نیستند و آحاد مردم همواره باید خود را نیازمند و در محضر قرآن ببینند. اهم مهمترین عناوین بحث عبارتند از: به ارتقای صلاحیت های عمومی در کنار ارتقای صلاحیت های حرفه ای توجه کنیم. معلمان و مدرسان قرآن را پایش کنیم. توسعه ی سواد قرآنی را مبنای فلسفه ی آموزش قرآن در آموزش و پرورش بدانیم. خواندن قرآن را هدف اصلی دوره ی ابتدایی بدانیم. آموزش روخوانی به کدام شیوه صحیح تر است؛ روش دیداری یا روش شنیداری؟! معلم ابتدایی، بهترین «آموزگار قرآن» در آموزش مهارت روخوانی قرآن است. -برای ارتقای آموزش قرآن در دوره ی ابتدایی « معیار » داشته باشیم.

کلمات کلیدی: قرآن، یادگیری، تدریس، آموزش.